

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. P. Grüne.

Udgiven og forlagt af A. P. Linde.

13de Aarg.

Tirsdagen d. 8. October 1839.

M 277.

Forsendes, ifølge Kongelig allernaadigste Tilladelser, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdommerne.

Om Jernbanen i Holsten

fra dansk Standpunkt betragtet.

Det er unegteligt et Livspørgsmaal for vor lille danske Stat, om vi skulle tage den Deel i Verdensheden, som vort Lands Beliggenhed synes at berettige os til, eller om vi endnu i Aarhundreder skulle udelukkes fra samme. Vi kunne ikke, uden at det vorder vor Skam og Skændsel, Fordærvelse og Undergang, blive sidende lade med Hænderne i Skjødet og synge: „Danmark, deiligt Vand og Vænge“, medens Andre og især vore snilte Naboere, Hamborgerne, med haanligt Smil og medynksomt Skuldertræk syier Omgaedet til: „Som har ingen Penge.“ Penge og Penges Værd at frembringe, det er nu engang blevet vor Tids Opgave, og der er opstaet et saa almindeligt Nøre i Folkenes Liv for at løse denne Opgave, at det enkelte Folk umuligt kan stemme sig derimod uden at rase mod sine egne Indvolde. Vi maae altsaa med og være rappet; thi hele den øvrige Verden opholder sig ikke efter os. Hvad skulle vi da gjøre? Hvor er den Jilvogn, paa hvilken vi kunne haabe at indhente eller i det mindste efterstræbe dem, der ilede os forud? Svaret er fort og klart som Solen i Middagslandsen: vi maae ved en Jernbane forbinde Nordsoen med Østersøen saa snart som muligt. En Tidlang syntes det, som om man ansaae en Jernbane mellem Hamburg og Lybek for den ene onskelige; men de gode Hanseater indsaae dog snart, at det var en altfor stærk Anmodning til den danske Regering, at den skulle tillade dette Anlæg igjennem sine Besiddelser, hvorved vor største Binding vel var blevet skuet af en mægtig Dampsøile og Strummelen af de forbisende Bogntog. Den Hamborg-Lybecker Jernbaneforening oploste sig deraf igjen, og nu tænkte man først paa en Jernbane mellem Hamborg og Neustadt eller Kiel, og siden, da den danske Folkeand vaagnede og

fil Sønnen gnedet af Ginene, saae man sig om ester et passende Sted paa egen Grund, og da fremgik Forslaget om Jernbanen mellem Flensborg, Husum og Tønning. For at Publikum desbedre kan sættes i stand til at domme i Sagen, ville vi meddele et Par smaa Artikler af „Kielers Correspondenzblatt“ samt een af „Hamburger Correspondenten“ og dertil knytte nogle Bemærkninger. Det hedder i Nr. 83 af det førstnævnte Blad: „Den i Mecklenborg til Elbens Forbindelse med Østersøen paatænkte Jernbane fra Boitzenborg til Wismar skal ingenlunde udelukkende være bestemt til at sætte Østhollandene i Forbindelse med Hamborg, men ligesaa meget og maaske mere til at knytte et umiddelbart Samqvem mellem Østss-provindserne og det øvre Tydfland fra Wismar af deels over Magdeborg op ad Elben, deels over Lyneborg gjennem Kongeriget Hannover. Lykkedes det no-genlunde, saa vilde Hamborg ligesaa vel som Holsten, derved kunne lide et føleligt Tab, og det desto vissere, naar en preussisk Jernbane vil være kommen tilveie fra Rhinprovindserne til Magdeborg. Hamborg og Holsten have derfor en fælles Interesse i at forsvare Beiretningen over Hamborg og gjennem Holsten mod den truende Fare, at blive omgaet og afskaaret fra den store Verdensvei. Hamborg gjør vist ikke vel i at ansee de Mecklenborger Projecter med Foragt, og skalde hellere igjen forene sig med det „old-venskabelige“ Holsten, for paa en mindre farlig Side at holde sig den østlige Udvei aaben. Hvad der færdes gjennem Holsten, tilfalder Hamborg af sig selv, hvad der beforder Holstens Velstand, beforder ogsaa Hamborgs Trivelse. Heelt anderledes er det med Mecklenborg; dette kan vælge sig en anden Hovedvei, et andet Hovedmarked; ja det har vel i mange Henseender virkelig en Hamborg modsat Interesse. Dette har Holsten ikke og kan aldrig have det, saafremt Hamborg ikke foretrækker andre Staters Vensteb for Holstens. — Vor Mening er: Hamborg har den største Interesse i, at der saasnart som muligt bringes en Jernbane

Ryheds-Post.

Kjøbenhavn, den 8de October 1839.

— I Justitsagen mod Kammerraad og suspenderet Contoirchef under General-Toldkammeret og Commerce-Collegiet Jens Jensen, der tiltaltes for misligt Forhold ved Bestyrelsen af afgangne Lars Jacobsens Pengemidler, blev idag assagt Dom i Høiesteret. Under den mod Tiltalte anlagte Sag er det blevet bragt til en hoi Grad af Sandhedslyghed, at han i de sidste Aar, Lars Jacobsen levede, har foigagten aphaendet flere af Lars Jacobsens kongelige Obligationer, som han siger at have modtaget for at hæve Renter paa samme, men igjen paastaaer at have tilbageleveret Gieren. Lars Jacobsen var Gaardmand i Odstrup paa Onsgaarden, og da han ingen Livsarvinger havde, folgte han sin Ejendom i Aaret 1806 for omtrent 15,000 Rbd., og foruden denne Sum eiede han 3,000 Rbd. i andre Penge og Papirer. Bestyrelsen af denne Formue overdrog han til Skolelærer Erslev, men da denne havde faaet sin Mandants Formue prioriteret i sin egen Gaard Bierregaarden, og han ei deraf præstereede, hvad han burde, henvendte Lars Jacobsen sig til Tiltalte, der strax paatog sig Sagen, lod Erslev udkaste af Gaarden og kjøbte for den udbragte Kjøbesum Kongelige Obligationer til Belob 8 à 9,000 Rbd. og prioriterede 1,000 Rbd. i en Ejendom. I denne Anledning meddelede Lars Jacobsen Tiltalte en Notarial-Fuldmagt „til at bestyre Forstørreentes Pengemidler og i enhver optenklig Maade varetage hans Zarr, forsaaerd hans Formue angif.“ Jensen forsynede dernæst under sit Navn Obligationerne med Paategning om at tilhøre Lars Jacobsen og lod dette notere i Statsgjeldes Boger. I Aaret 1826 aflagde han imidlertid Regnskab til sin Mandant, men vedblev efter den Sid at hæve Renter af Obligationerne og tilstille dem til Lars Jacobsen, der siden 1814 havde Ophold hos sin Broderbatter, Tiltaltes Svigerinde. Da Lars Jacobsen i Aaret 1834 afgik ved Doden, og hans Bo blev taget under Skiftebehandling, blev der kun i samme forefundet nogle ubetydelige Effekter af Værdi 30 Rbd. Tiltalte søgte først, da man henvendte sig til ham om Oplysninger, at forhale Sagen med Udlugter, men da man desaarsag lagde en civil Sag an imod ham, negtede han at have haft med Lars Jacobsens Pengemidler at gjøre siden Aaret 1826, hvilket imidlertid til fulde modbevises ved, at Statsgjelds-Directionen bevidnede, at fra 8de September 1828 til 14de April 1834 var Lars Jacobsens Obligationer noterede paa at lyde paa Thændhaveren, efter af Jensen at være given saadan Transport under hans eget Navn, ligesom det ogsaa er oplyst, at Jensen, efterat Transportnoteringen var foregaat, har hævet Renter af Obligationerne enten selv eller ved Andre, der hørte til hans underhavende Contoirpersonale i General-Toldkammeret. Der er desuden under Sagen oplyst flere Omstændigheder, som i sterk Grad tale imod Tiltalte. Foruden at nemlig Tiltalte under de optagne Forhærer har vist en særdeles Tilbageholdenhed i sine Forklaringer og at disse i flere Henseender staar i Strid deels med hinanden indbyrdes deels med hvad der iovrigt under Sagen er oplyst, fortjener det især at udhaaves, at ligesom Bidnet Jordbruger Anders Jacobsen Eigaard har forklaret, at den Afseude ofte til ham har utret sin Forundring over, at Tiltalte aldrig tilbagelevereede ham hans Obligationer, saaledes er det, sjældt Tiltalte først har benegget at have siden Aaret 1826 folgt nogen af Lars Jacob-

sens Obligationer, og senere kun har villet vedgaae at have solgt een saadan Obligation stor 500 Rbd., som han foregiver, at Lars Jacobsen i levende Live mundtsigen havde fjænket ham, imod at han skulle soare Renter af samme, saalænge Giveren levede, og efter dennes Død bekostet hans Begravelse, af Bidnet Kjøbmand Wallich bevidnet, at Tiltalte har i det omhandlede Tidsrum Sid efter anden solgt til ham kongelige Obligationer, ialt til Belob af omtrent 4,000 Rbd., hvilke Obligationer, der havde haft Paategning om at tilhøre Lars Jacobsen, vare af Tiltalte i Kraft af den ovennævnte Fuldmagt transporterede til Thændhaveren. Ligeledes fortjener det specielt at ansøres, deels at Batalionskirurg Toft har forklaret, at Tiltalte, der er i Slekt med ham, efter Lars Jacobsens Død en Dag kom hjem til ham, og, efterat have fortalt, at han havde en Deficit til Lars Jacobsens Bo, som var opstaart derved, at han havde maatte indfrie en Gaution, som han havde indgaaet, hvorevæ han var blevet nødt til at angribe de ham anbetroede Kapitaler, bad ham om at komme sig til hjælp med et Laan af, saavidt Bidnet erindrer, 5 eller 7,000 Rbd., deels at Fuldmægtig Søren Jacobsen Eigaard har bevidnet, at Tiltalte, da Bidnet kort efter Lars Jacobsens Død yttrede til ham, at Folk i Øyen fortalte om ham, at han ikke kunde gøre Nigtighed for hvad han havde haft under Hænder af Lars Jacobsens Formue, saaredt, at det kunde han heller ikke, da han blevet bleven bedraget for en 5—6,000 Rbd., men at hans Fætter Toft muligen vilde hjælpe ham, hvilket Tiltalte ved samme Lejlighed bad Bidnet om at uvoanke hos Toft. Netten finder imidlertid efter det Anførte, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til imod Tiltaltes stadige Benegelse at domme ham for det ham imputerede Forhold, og har derfor frifundet ham for Actors videre Tiltale, imod at han udeber alle af Actionen flydende Domkostninger. Ved Høiesteret bleo saaledes kjendt for Net: „Lands-Over- samt Høf- og Stads-Rettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Blechingberg for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rbd. Soly.“

— Thorvaldsens igaar omtalte, pludselig besluttede Afreise fra Danmark kan ikke andet end i hoi Grad bedrøve saavel alle denne vor udmerkede Konstners brudrende Medborgere som i Sædeleshed dem, der have lært hans elskværdige Personlighed at kjende, og som ogsaa alle, vist uden Undtagelse, have stræbt efter Cone at gjøre ham Opholdet i Fædrelandet saa behageligt som muligt, i Haab om derved endnu længe at bringe ham til at føle mindre de Savn, hans mangeaarige Ophold under Sydens milde Himmel maatte have efterladt. Men for Disse, der have haft en af hele Folk saa paafjonnelsesværdig Hensigt, maa hans Afreise være dobbelt bedrøvelig, hvis Anledningen dertil ikke skal ligge i hine Savns Overvægt, men derimod i enkelte Individuers prosaistiske og smaalige Anfuerster, der have villet inddrage ham i Ting, som en større Delikatesse og Discretion end deres egen, vilde have sagt dem, at de burde have ladet ham være udeelagtig i. Man tor imidlertid maafee nære det Haab, at den af Alle saa elskede og hædrede Mand endnu kunde forandre sin Beslutning, naar han alt meer og meer erfarer, at hvad der mulig har saaret hans bedre Følelser, er et Misbrug, foranlediget af Enkelte, som alle hans Benner og Beundrere vist ville ile med at tilkjendegive ham deres retfærdige Willie over.

— (Jyllandsposten). Den i Larhuus oprettede Spare- og Laane-Kasse, hvis Direction bestaaer af Nielsen, Hers, Jøegh-Guldberg, Th. Sunder og Hjort, tog, som bekjendt-